

[N. Neergaard.]

i Begyndelsen ingen, der ret vilde fæste Lid til, at det kunde bære, idet man almindelig, hele Rigsdagen kan man sige, var gaaet ud fra, at denne Særudgift skulde bæres ved forøgede Skatter. At denne Udgift nu kan afholdes uden Skatter og endda med Bevarelse af Balancen, har ogsaa den højtærede Finansminister erkendt gennem sit Finanslovsforslag. Men hvordan kan det da forklares, at den højtærede Minister kan forelægge et Finanslovsforslag, der, selv efter at man har plukket de uægte Fjer af det, dog viser et Overskud paa en 6—7 Mill. Kr. og rummer alle de store Takst- og Skatnedsættelser og tilmed Dækning af Nettoudgiften til Landmandsbanken uden nye Skatter? Det kan udelukkende forklares paa een Maade, nemlig ved det foregaaende Ministeriums Arbejde, som blev bekæmpet Skridt for Skridt af de Partier, der nu danner Regering.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte, hvor alle de mange Penge, man har taget fra Tjenestemændene og alle de daarligst stillede i Samfundet, er blevet af. Jeg skal sige ham det, skønt han sikkert meget godt ved det selv. Først godt 40 Mill. Kr. til Lettelse af Takster, Skatter og Afgifter og til Dækning af Udgifterne til Landmandsbanklaanet uden Paaleggelse af nye Skatter og dernæst godt 20 Mill. Kr. til Dækning af det Underskud, som Deflationsperioden nødvendigt vilde have fremkaldt, selv om Skatte- og Takstnedsættelser ikke havde fundet Sted, naar der ikke blev foretaget en gennemgribende Udgiftsreduktion som den, der blev foretaget af den foregaaende Regering, en Reduktion, som dog i Virkeligheden ikke har taget noget fra dem, der skal nyde godt af de sociale Love, men kun har ført Ydelsen fra Samfundets Side tilbage til det oprindelige, bort fra de Virkninger, som Deflationsperioden har øvet med Hensyn til Forøgelse, tilbage til det normale, saaledes at de vedkommende Personer faar i Værdi det samme, som var tiltænkt dem, maaske endda paa nogle Punkter mere. Men Underskuddet var endda blevet større end de 20 Mill. Kr., for Takstreduktionerne havde man efter min bedste Overbevisning ikke kunnet undgaa. Noget var jo den

foregaaende Regering allerede selv begyndt paa, ganske vist uden at anvise Indtægter til Dækning deraf, nemlig Nedsættelse af Posttaksterne og enkelte andre Takster. Men ogsaa Nedsættelse af Godstaksterne var den foregaaende Regering utvivlsomt blevet nødt til at gennemføre, ogsaa fordi det Parti, med hvilket den nu lever i saa inderlig en Omfavnelse, var for denne Nedsættelse. Det vilde baade af saglige og af politiske Grunde have været ganske umuligt for den socialdemokratiske Regering at undgaa dette, og derved vilde Underskuddet være blevet saa meget større. Det er dér, Pengene er blevet af, ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Jeg havde vist ikke behøvet at fortælle det, men jeg skal gerne for en Gangs Skyld gøre det.

Men det er jo den gamle Historie. Forud for Valget i 1924 genlød Landet af Forsikringer om, at Finanserne aldeles ikke var sanerede, saaledes som Venstre paastod. Nej, tværtimod, det var som at se ned i en dyb, dyb Afgrund af Underskud og finansiell Elendighed i Fremtiden. Og hvad sker saa? Straks efter denne Valgdag og denne glubende finansielle Agitation springer den højtærede Finansminister ud, ligefrem som en Foraarsblomst, med et Finanslovsforslag, der viser 7,8 Mill. Kr.s Overskud, og det var endda et Finanslovsforslag, som der ikke var pyntet paa med Bevillinger, som blev uretmæssigt optaget paa Finansloven. Dette Finanslovsforslag var i den Grad udelukkende bygget paa den foregaaende Regerings Tilrettelægning af Udgiftsnedsættelser og Skattelove, at den højtærede Finansminister og hans Regering endda kunde tillade sig at formindske Indtægterne med de bekendte 5 Mill. Kr. til Sveskeskatten og siden hen yderligere at formindske dem med ca. 10 Mill. Kr. til Forøgelse af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg. Og dog bar det, udelukkende paa det af den foregaaende Regering givne Grundlag, uden at der fra den daværende Regerings Side skete noget væsentligt til Styrkelse af Finansernes Tilstand, men derimod adskilligt til Forringelse af den ved de Ting, jeg her har nævnt. Naturligvis havde det ikke kunnet bære, hvis ikke Landstinget havde været, som satte Bom for de ekstravagante Udgiftslove, der blev foreslaaet af den daværende Regering